

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΨΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

Ένα βιολί
στο χρώμα του πάγου

ΚΕΔΡΟΣ

Δημήτρης Ψαθόπουλος: *Ένα βιολί στο χρώμα του πάγου*

ISBN 978-960-04-5097-2

Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διορθώσεων: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Βασιλική Αντωνάκη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Δημήτρης Ψαθόπουλος, 2020*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2020*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

Στον Ιωάννη

Κεφάλαιο 1

Εδώ και τώρα

Εκείνες τις μέρες έπεφτε μια βαριά καφετιά βροχή. Άνεμοι ζεστοί από την Αφρική σήκωναν τη σκόνη της ερήμου, τη στροβίλιζαν στις πυραμίδες, την περνούσαν από τη Μεσόγειο και την άφηναν μετέωρη στον ουρανό της πόλης. Όταν ξεσπούσαν οι μπόρες του Ιούνη, πηχτή λάσπη πλημμύριζε τους δρόμους, τρύπωνε στα σπίτια από τα ανοιχτά παράθυρα, βούλωνε τις αποχετεύσεις, έτριζε στα δόντια των περαστικών. Η Θεσσαλονίκη βρώμιζε από ένα χρώμα σκοτεινό, που έμοιαζε ανεξίτηλο, σαν μακάβριο αστείο. Μπορεί και να ήταν. Μόνο που οι κάτοικοι είχαν χάσει από καιρό τη διάθεση για καλαμπούρια.

Ο άντρας, που θα τον λέμε Πέτρο, προχώρησε πάνω στο λιθόστρωτο του ιστορικού κέντρου με μεγάλα βήματα. Η νεροποντή είχε σταματήσει, και ο αέρας γέμιζε τώρα αργά με μια υπόκωφη ζέστη. Ζητιάνοι ξανά στα πόστα τους, στις σκιερές γωνιές, μπροστά στους γραμμένους με συνθήματα τοίχους. Στα πεζοδρόμια κιλίμια με ψιλολόγια που κάποτε είχαν αγοραστεί πανάκριβα αλλά τώρα πουλιόνταν όσο όσο. Ο Πέτρος δρασκέλισε τη λακούβα με

τα βροχόνερα, δυο αρουραίοι σταμάτησαν τον χορό με τα σκουπίδια και τον αφουγκράστηκαν. Έσπρωξε την τζαμένια πόρτα και μπήκε στο κτίριο που στέγαζε ένα από τα πιο παλιά ξενοδοχεία της πόλης.

Μέσα ήταν δροσερά και ήσυχα. Στάθηκε για λίγο κάτω από τον σβηστό πολυέλαιο να συνηθίσουν τα μάτια του στο φως από τα φωτιστικά. Ρούφηξε αργά τον αέρα, μήπως έρθουν στη μνήμη του οι δερμάτινες βαλίτσες, τα ακριβά φορέματα και η πνοή από τόπους μακρινούς που έφερναν μαζί τους οι ξένοι επισκέπτες. Στα ρουθούνια του μόνο παραφινέλαιο, υγρασία και κλεισούρα. Με μια ματιά εντόπισε τα αντικείμενα που έλειπαν από την τελευταία φορά. Ένα γλυπτό από πράσινο γυαλί στο κέντρο του σαλονιού, ένα μαρμάρινο κεφάλι αλόγου μπροστά στη σκάλα, και το ενυδρείο με τα πολύχρωμα ψάρια που κάλυπτε όλο τον τοίχο απέναντι από την είσοδο. Αυτό το τελευταίο καλύτερα που είχε φύγει· του φαινόταν αταίριαστο με τις τύπου μπαρόκ πολυθρόνες, που τις είχαν αραδιάσει τώρα απλωτά, ώστε η σάλα να μη δείχνει τόσο άδεια.

Ψυχή δεν υπήρχε. Από κάπου μόνο ερχόταν η φωνή του εκφωνητή που αναμετέδιδε έναν ποδοσφαιρικό αγώνα. Ήταν η προεμίνα του παγκόσμιου κυπέλλου. Με ένα ρίγος, ο Πέτρος έχωσε τα χέρια στις τσέπες και προχώρησε στη ρεσεψιόν. Ο θόρυβος από τα τακούνια του πολλαπλασιάστηκε στο μαρμάρινο δάπεδο. Ακούμπησε τα χέρια του πάνω στον ξύλινο πάγκο τη στιγμή ακριβώς που η Ιταλία άνοιγε το σκορ. Σε ένα χαμηλό σκαμνί, ένας

άντρας άκουγε σκυφτός το παιχνίδι από ένα παμπάλαιο τρανζίστορ μπαταρίας και μουρμούριζε με τις γροθιές σφιγμένες. Κόντευε τα εξήντα· λευκό δέρμα με λεκέδες και παχιές φαβορίτες. Δίπλα του ένα πλαστικό μπουκάλι νερό κι ένα ανεμιστηράκι χειρός. Σήκωσε το βλέμμα ξαφνιασμένος. Η όψη του φωτίστηκε. Έσπρωξε το σκαμνί πίσω και πετάχτηκε πάνω.

«Καλησπέρα, Κυριάκο. Κερδίζουμε;»

«Εξαρτάται με ποιον είμαστε», είπε εκείνος γελώντας και του έκλεισε το μάτι.

«Με τον νικητή, όπως πάντα. Με ποιον άλλον;»

Ο Κυριάκος χαμήλωσε το ραδιόφωνο.

«Χάθηκες, κύριε Πέτρο».

«Έλειπα καιρό».

«Όλα εδώ έμειναν όπως τα άφησες. Ό,τι χρειαστείς... ξέρεις».

Τίποτα δεν θα χρειαζόταν, το ήξεραν και οι δυο. Το ξενοδοχείο δεν θα φιλοξενούσε πια πελάτες με ενδιαφέρον. Ο Πέτρος δεν θα απαντούσε· θα έριχνε αδιάφορα το βλέμμα του στο σβησμένο κουμπί του ασανσέρ, και ο Κυριάκος θα άλλαζε κουβέντα.

«Θυμάσαι τι κόσμος ερχόταν εδώ, κύριε Πέτρο; Ξένοι αξιωματούχοι, πολιτικοί, ακόμα και πρίγκιπες. Εκείνη την άνοιξη... πότε ήταν να δεις... τότε με το συνέδριο για το περιβάλλον, φιλοξενήσαμε μέχρι και τη βασίλισσα της Ισπανίας».

«Κάποτε καταδέχονταν τον τόπο μας οι ξένοι».

«Ποιος να πατήσει τώρα το πόδι του εδώ. Μόνο παράνομα ζευγάρια και κανένας προϊστάμενος το μεσημεράκι μαζί με τη γραμματέα του. Αν και οι περισσότεροι προτιμούν να τις στριμώχνουν στις τουαλέτες των γραφείων τους. Τους βγαίνει πιο οικονομικά».

«Βγάζεις χαρτζιλίκι;»

Τον πρώτο καιρό, είπε, τα βόλευε όμορφα. Οι πελάτες για τέτοιες δουλειές έρχονταν βιαστικοί και δεν ήθελαν να δώσουν όνομα. Πλήρωναν στα γρήγορα ό,τι τους ζητούσε και άρπαζαν το κλειδί. Με το που έφευγαν, ανέβαινε η καμαριέρα να μαζέψει σβέλτα σεντόνια και πετσέτες. Τα ξέπλενε λίγο και τα άπλωνε στην ταρατσα. Σε δυο ώρες το δωμάτιο ήταν πάλι έτοιμο, το αλισβερίσι δεν φαινόταν στα βιβλία, και τα λεφτά μπαίναν στην τσέπη τους.

«Τι καλά δούλευε το μαγαζάκι μας... Μέχρι που έπεσε καρφί και το μυρίστηκε ο διευθυντής. Σχόλασαν και δυο κορίτσια. Εγώ ευτυχώς τη γλίτωσα. Πείστηκαν, τάχα μου, ότι δεν ήμουν ανακατεμένος. Τρίχες. Η αποζημίωση που έπρεπε να πληρώσουν τους τρόμαξε. Τριάντα χρόνια δουλεύω εδώ μέσα».

«Ατυχία, Κυριάκο».

«Έτσι, ξέμεινα με τον μισθό, κι αυτόν κουτσουρεμένο. Αν μπορούσα, ας έκανα κι αλλιώς. Μόνο κανένας ζηλιάρης σύζυγος εμφανίζεται τότε τότε και μου σκάει κανένα εξτραδάκι γυρεύοντας πληροφορίες. Ευτυχώς, οι κάμερες λειτουργούν ακόμα μια χαρά. Κάτι μας έμεινε από τις παλιές καλές μέρες».

Ο Πέτρος πρόσεξε το ντουλάπι στον τοίχο. Έλειπαν τρία κλειδιά από τον πρώτο όροφο. Ήταν από τα φτηνά δωμάτια, που έβλεπαν στο στενάκι.

«Η κόρη σου τι κάνει;»

«Τι να κάνει η φουκαριάρα; Κάθεται και μαραζώνει με εκείνο τον χαμένο που έμπλεξε. Όλη μέρα τριγυρνάει ο αχαϊρευτος, πότε στο σπίτι, πότε στο καφενείο, και καταριέται την κακή του τύχη. Θα μου πεις τι φταίει κι αυτός. Τυχερός όποιος έχει δουλειά σήμερα».

«Ναι. Τυχερός».

Έσκυψε πάνω από τον πάγκο. Χαμήλωσε τη φωνή του.

«Άραγε θα σιάζουν τα πράγματα, κύριε Πέτρο;»

«Δεν ξέρω, Κυριάκο».

«Εσύ γνωρίζεις τόσο κόσμο. Τι λένε; Θα πάρουμε μπροστά;»

«Θα πάρουμε».

«Μακάρι...»

Το πρώτο ημίχρονο έληξε. Το ραδιόφωνο έπαιζε τώρα μουσική.

«Εκείνη τη μοτοσικλέτα την έχεις ακόμα; Σπουδαίο εργαλείο».

«Σπάνια τη χρησιμοποιώ, δεν βρίσκω εύκολα βενζίνη. Σκέφτηκα να την πουλήσω, αλλά ποιος να την πάρει», είπε ο Πέτρος.

Κούνησαν το κεφάλι. Τι άλλο να λέγανε; Από πάνω ακούστηκαν φωνές και μετά γέλια. Ύστερα πάλι ησυχία.

«Εσύ δεν μου είπες, πώς από τα μέρη μας;»

«Θέλω ένα ποδήλατο. Από αυτά που νοικιάζετε στους πελάτες σας».

«Ποδήλατο;»

«Για λίγες ώρες μόνο. Θα το φέρω πίσω μέχρι το βράδυ».

«Σκέφτεσαι να το ρίξεις στη γυμναστική;»

«Θα σου πω άλλη φορά. Τώρα είμαι βιαστικός».

Ο Κυριάκος ανοιγόκλεισε τα βλέφαρα, προσπαθώντας να κερδίσει χρόνο για να σκεφτεί. Ήξερε ότι πιθανότατα δεν θα μάθαινε τίποτα παραπάνω, ούτε τώρα ούτε καμιά άλλη φορά. Θα τον ενδιέφερε να έχει μια ιδέα – ποτέ δεν ξέρεις. Αν όμως ο κύριος Πέτρος δεν ήθελε να του πει, δεν υπήρχε περίπτωση να τον ψαρέψει. Ίσως το βράδυ, όταν θα επέστρεφε, πάνω στην κουβέντα, να του έπαιρνε καμιά λέξη. Μπα, μάλλον χαμένος κόπος. Του έδειξε αόριστα πίσω από την πλάτη του.

«Εδώ, στην αποθήκη είναι στοιβαγμένα. Έχουν να χρησιμοποιηθούν καιρό, τα λάστιχα θα χρειάζονται φούσκωμα. Κάπου πρέπει να έχω κάποια τρόμπα. Πάρε και μια λάμπα, είναι θεοσκότεινα».

Ο Πέτρος έβγαλε από την τσέπη του έναν φακό. Τον άναψε, πέρασε πίσω από τη ρεσεψιόν και τράβηξε προς την κλειστή πόρτα.